

ROMÂNULUL.

ZIARUL POLITIC, COMERCIALE, LITERARIU.

(ARTICLELE TRAMISE ȘI NEPUBLICATE SE VORU ARDE.)

Directorul ziarului: C. A. Rosetti. — Gerante răspunzătorii: Anghel Ionescu.

Pentru abonare și reclamări se voru adresa la Administratorul ziarului D. C. D. Aricescu, Pas. Român No. 13.

Abonarea pentru București pe an . . . 128 lei
Șase luni . . . 64 —
Trei luni . . . 32 —
Pe lună . . . 11 —
Unii esemplarii . . . 24 par
Inscăntările linia de 30 litere . . . 1 leu
Inscăntări și reclame linia . . . 3 lei

Abonarea pentru districtul pe an . . . 164
Șase luni . . . 82 —
Trei luni . . . 41 —
Abonamentele începând la 1 și 16 ale fiecărui
Ele se fac în districte la corespondenții
riului și prin poste.
La Paris la d. Hallegrain, rue de l'ancien
comédie, 5; pe trimestru 20 franci.
In Austria la direcțiile postale și la agenții
de abonare, pe trimestru 10 florin argintiu
lută austriacă.

OSOIU, moșie a Statului, s'a dat de către călugării străini, suptu nume de schimb, d-lui Vornicului N. Doacan. Acosta spoliare a averilor Statului s'a făcut, în contra legilor și a ordonanțelor de către unu tribunale, care încă a recunoscut prin act judecătoresc pe călugării străini PROPRIETARI DE VECI ai averilor române.

Ministeriul scie, și confirmă prin tăcere sa, spoliarea averilor Statului și dreptul datu călugărilor străini de proprietari de veci ai averilor națiunii române. Cine da Moșia cea mică este învederată că va da și moșia cea mare.

Procese de imposibile.

Marți la 2 Iuliu la 11 ore dimineața se va infăția la Curtea Apelat. Criminal, procesul pentru neplata de imposibile intentat de ministrii deputatului d. G. Bibescu Brancovanu. Cei cari voru susține apărarea sunt d. A. Panu, N. Brăiloiu, Dimitrie Ghica, Ion Ghica, Pantazi Ghica, C. A. Rosetti.

Domnule Redactorii.

Adunarea națională, prin votul de la 26 Februaru, nu a oprit d'a plăti imposibile mai multe de cătu pe doue luni; prin urmare ve rogă a declara că nu voi plăti mai mult de cătu p'acele lune.

Priimiți etc. etc.

Ion Nacu.

DEPEȘIE TELEGRAFICE.

(Serviciu particulariu alu ROMÂNULUI.)

Wiena 11 Iuliu. Ziariul din Petersburg dice oă Insurecțiunea din Crucasă a fost îndată zdrobită, și că n'a avut proporțiuni mari. (Se nu se uite c'acosta o spune fôia din Petersburg.)

Newyork. Mexicani ai evacuat Mexicul la 30 Mai și s'au retras la Cuernavaca (?)

Francie ai ocupat Capitala la 5 Iuliu.

FOIȚA ROMANULUI

OMENII ONEȘTI.

PARTEA A TREIA.

XLIV.

— Apropiă-te, copila mea, dize lord Bottnell fie-sei cu dulceta. Și fiind-oă părea a esita: — Presința d-lui se nu fă pentru tine ua causă de turburare, adause el. Miss Anna se roși puciu. Era răpitoria de frumuseță și de candore ingenuă. Ea înaintă spre tată-seu și salută trecind pe junele avocatului care, minunat d'atâte farmece reunite într'ua singură personă, se trăsese unu pasu înapoi, ca se-l făcă locu și o considera cu ochi răpiți. — Imi dai voi, nu e așa, domnule, îi dize lord Bottnell. Aste cuvinte făcăr pe junele avocat se esă din estase în care-l confundase presința astei frumoșe fete.

REVISTA POLITICA.

BUCUREȘTI, 1/3 Cireșiaru.

S'a respinditu scirea că România de peste Milcov ar fi amară bintuită de inecăciuni. Poduri, livezi, arături, case, turme, ar fi peritu și ar fi perindu prin mari inundații. Stăruim a crede de neadeverată, sau celu mai puțin de forțe esagerată aceste durerose sciri. Acosta credință n'o avem fiind că nici unu corespondinte d'ai noștri și nici unu român în genere nu nă-a scrisu nimic. Corespondinții noștri nă-au deprinsu cu tăcerea, și Români, în genere vorbindu, nu ne scriu decât cându îi scot din funcțiun sau cându perd v'r'unu procesu. Ne n'temeiamu însă pe tăcerea Monitorului. Dacă cele ce se dic ar fi adeverate, Monitorul ar fi vorbitu, și ar fi conținutu pe totă ziua ordinanțe și instrucțiuni ale ministrilor despre mesurile ce s'a luat, și ce trebuia se se mai ie pe totă ziua pentru a curma, a îpuțina reulu, și pentru ajutoriul celor bintuiți. În nenorocirile publice guvernele sunt în picior și aducă toate puterile națiunii în centrul și n jurul reului. Care daru dovadă mai mare putem avea despre neadeverul aceste durerose scire de cătu tăcerea asolută a fôiei oficiale, liniscea, amopțirea deplină în care vedem administrațiunea țerei?

S'a mai respinditu asemenea scirea că mai multe sate din România de peste Olt s'ar fi resculat și s'ar fi comisă mai multe neindeli. Nici acosta n'o credem, totu din causele espuse mai sus, și le mănționăm aci toate aceste sciri, spre a curma, demonstrândule, dovedindule, precum făcărăm, că sunt neadeverate.

Âncă de la 1860, pe cându era Ministru alu Cultelor și instrucțiunii publice d. Al. G. Golescu, Monitorul nă a anunțat că puterea executivă a luat inițiativa a s'aduce în patria lor remășițele nenorocirilor morți în esiliu N. Bălcescu, Ioan Voinescu, Negulici. Acea frumoșă inițiativă remase ne-

— Negroșitu, respunse el, fără a sci de ce e vorba.

Lord Bottnell luă atunci capulu miss Annei în mânele se și o sărută pe frunte. Copila se lasă mângăiărilor tatălui se, și, fără a lăsa mânele se, remase rădămată de peptulu se.

Avocatulu îi privia pe amindoi în tăcere și părea că nu se satură de tabloul ce avea înaintea ochilor.

— Fericitu tată! dicea el în sine, tare miscat d'astă scenă de intimitate ce-i aducea aminte pte ua suvenire depărtată din copilăria sea, căci unu suspin se esală din peptulu se, și ua lacrimă fă aprăpe a uda pleopa sea.

Tote acestea se petrecură în mai puciu d'unu minut.

— Diceai daru, urmă lord Bottnell, că-mi lași facultatea d'a prețui serviciile d-tele?

— Și persisti în ce am disu.

— Făc-se cum dorești, dize englesul. Apoi adresându-se fie-sei

secutată. Fôia oficială nă a spus că d. Ministru actuale alu Cultelor a pus în lucrare acea dreptă și națională oțărare și a însărcinat pe on. profesore d. Nicolae Ionescu spre a merge la Palerma și a aduce în România remășițele lui Nicolae Bălcescu. Causa pentru care ministerulu s'a mărinitu numai aci este, dize fôia oficială, lipsa de fonduri. Avem daru datoria s'aducem aminte d-lui Ministru, că nu s'ar mări, de cătu nu prea puține cheltuele dacă s'ar aduce de odată și remășițele esilate ale lui Ion Voinescu.

S'aci este ceva mai multu. Loculu în care s'a depus trupulu Voinescului a fostu închiriat de către esilași pe termen de cinc ani. Ei nu puteau se cumpere acelu locu, căci aveau credință că nu voru trece cinc ani și România redevenind liberă va reprii în senul ei remășițele celor căduți în luptă pe terimulu străinu. Credința lor a fostu în parte implinită, însă ouse esilașilor remasera totu în pămint străinu. S'aducem daru aminte d-lui ministru că după alu șeselea anu, administrațiunea are dreptulu a dispune de locurile închiriate, și astu-fel se pte ca ouse lui Voinescu se fi deja aruncate în grôpa comună. Se pte însă ca administrațiunea cimitirilor din Paris, se nu fi festu silită de trebuință d'a revinde grôpa Voinescului: și astu-fel pte că totu va mai fi timp se redobindim osemintele sale și se le dăm odina în pămintul lor, de dorul cărui-a se mistui sufletulu lui Ioan Voinescu. Pentru acosta însă nu mai este minut de perdutu. D. Ministru se n'trebe îndată pe d. I. Alessandri, de mai este neatinșă grôpa Voinescului, și n' casulu cându din norocire ar fi scăpatu, apoi se se însărcine de îndată totu onorabilele profesore N. Ionescu, a le scote și a le reda patriei sale. Nu pte fi îndouială că d. ministru aflându aceste împrejurări nu va mai perde o singură di, căci scie c'o di este d'ajunsu ca se perdem totă și se osindim chiar ousele Voinescului la nedrepta și cruda

miss Anna, îi dize el, dă d-lui mâna și bine-voiesce pină se devii sociulu te, a-lu consideră ca mirele te.

Avocatulu eră nimitu.

Miss Anna se apropiă încetu și forțe naturale, de și anima sea bătea doue sute de pulsațiuni pe minut, întinse mica sea mână elocintelu aperiatori alu d-lui Emile de Rosniere. Acestu-a o luă fără se scia ce face și o strinse cu tinerăț. Uă asemenea fericire eră pre mare, pre nesperată ca se nu-lu făcă a-și perde mintea. Eră aprăpe a-i veni reu. Piciorle se începea deja a sicvai, deschidea ochii mari, se uită în tote părțile daru nu vedea nimic în giuru decatu umbre cum vede cineva une-ori în vis. Cu tote astea puciu câte puciu sângele se se alina, circulara se restabili, spiritalu se reveni și rațiunea sea își reluă puterea. Daru comoziunea fusese așa de aspră încetu, de și mâna u-medă de sudore și tremurându a fetei

— Daru nu sciu ce... îngănă elu...

— O! nu te strimptora. Dacă crești că onorariile nu sunt destulu de mari, n'ai de cătu se vorbești, ne vomu sili se te mulțămim.

— Al mă iertă, mylord, terogu, cuvintele dunitale m'au turburat atătu de mult, încatu într'adeveru nu mai sciu nici ce se dicu nici ce se făcu...

— Ce copilul ești, îi dize atunci

esilare la care-a fostu osinditu elu, și pe cari a plătit-o cu viața lui.

De mai multe ori, și totu-déuna în deșertu, arătarăm administrațiunii noastre feluritele perdiri ce-aducă tuturor intereselor nedeplina organizare a serviciulu postale. Scim, și recunoscem, că administrațiunea nu este pe deplin răspunzătorie, ci fiă-care din noi în parte, publiculu întregu, căci nu face cunoscutu fiă care, și pe totă ziua neregularitățile neajunsurile ce n'timpină. Guvernulu celu mai bunu nu pte vedea totu, vechia totu dacă fiă-care nu-și implinesce datoria d'ai denunția abuzurile, sau lipsele; și apoi dacă noi cari suferim d'a dreptulu nu ne interesăm, nu reclamăm cum, ore se pretindem de la administrațiune d'a face cea-a ce nu facem noi inși-ne? Astu-fel daru în acosta ca n'tote dacă publiculu tace, dacă celu care suferă felurite pedice și pagube tace, administrațiunea nu pte fi, dupe noi, culpôsă de relele ce nu le curmă. Cu tote acestea noi avem datoria a protesta din nou contra serviciulu diligenților. Nu vomu vorbi astă-di despre cele-l-alte neregulatități și nici despre pedicele ce n'timpine fiă-care cându are trebuință a-și lua unu locu din causă că nu este nici odată sigur cu 24 de ore n'ainte de va putea găsi sau nu acelu locu. Acosta aduce mare vătămare și indivizilor și intereselor întreprinderii; daiu dacă cetățianii nu reclamă, înteglegem pină la ore care punctu, și piroțela administrațiunii. Vomu reclama însă contra diligenților din punctulu de vedere omenesc; vomu reclama contra lor căci ele în locu d'a fi unu serviciu publicu, o nlesnire de transportu pentru cetățianii ai ajuns a fi unu serviciu pentru spitaluri, unu instrumentu de schilodire și de tortură pentru omeni. Mai pe totă septemăna diligențele se restornă și avem capete sparte brațe și piciorle rupte. Și nepăsarea administrațiunii a ajuns atătu de mare încatu vedurăm diligențe cu postavulu plin de pete mari de sânge

era încă în a sea, și de și vedea la doui pași de dinsulu frumoșă figură a lordulu Bottnell surdindu-i c'ua espresiune de fericire nespuse, elu se întreba dacă ce se petrecuse nu eră ua ilusiune, și dacă, în casu contrariu, lord Bottnell nu eră camu smintitu? Adevărulu este că nu s'a întorsu la starea sa normală decatu cându lordulu Bottnell luându-lu de braci, îi dize: El bine, julele meu amic, nu respunzi?

— Daru nu sciu ce... îngănă elu...

— O! nu te strimptora. Dacă crești că onorariile nu sunt destulu de mari, n'ai de cătu se vorbești, ne vomu sili se te mulțămim.

— Al mă iertă, mylord, terogu, cuvintele dunitale m'au turburat atătu de mult, încatu într'adeveru nu mai sciu nici ce se dicu nici ce se făcu...

— Ce copilul ești, îi dize atunci

uscatu fără ca nimine se nu n'țelegă a lăsa acele pete nescerse este o deride pentru viața omenilor, și care num este o greșelă ci o crimă. Scim în că odată că administrațiunea se ptescuă cu tăcerea generală a publiculu. Scim că ea ne pte dice: — Dacă vouă nu ve pasă de piciorle voștre, de viața voastră și alor voștri d'ce se ne pase noue? — Cu tote acestea noi ne facem datoria d'a ruga din nou administrațiunea Postelor a merta d'acosta cumplă osindă și a schimba diligențele; și dacă nu pte a curma celu puțin serviciulu lor, căce este unu pecatu, o crimă d'a profită de tăcerea noastră, de nemerica noastră de barbaria noastră și a pune astu-fel în pericu, mai pe totă septemăna senătatea și viața nenorocirilor romani.

Ca se putem fi mai bine creștuți, că vorbim pe temeuri, se facem cunoscutu administrațiunii, că d. Caligari, membru alu Curții de Cassațiune, are pe aceia sa semnulu unei campanii ce a avut nenorocirea d'a face cu diligența.

Domnul și Dôma Pascaly, ai fostu asemenea resturnați, ai suferitu, și ca se scape cu viață ai ramas în cale și ai venit cum ai pututu.

Administrațiunea pte vedea astă-di pe socia artistulu, maistrulu de Piano, d. Nessler, dăcindu cu unu picioru ruptu, și grămădită cu toate durerile și periclele unei asemenea nenorociri, și care dureri și pericle sunt cu atăt mai mari cu cătu d. Nessler nu are stare spre a putea plăti vrunu chirurgu din cei mri însemnați, și nici chirurgii nu ai datoria d'a sacrifica timpul lor pentru a ajuta victimele administrațiunii noastre.

În numele omenirii daru, — căci cel puțin simțimintele omenesci voru fi mai avindulu locul lor în anima administrațiunii noastre, — rugăm, conșturăm pe cei îndrepti a erta națiunea d'acostu supliciu la care este osindită de către administrațiunea postale și a schimba îndată diligențele sau cel puțin a curma serviciulu lor celu ucigătoriu. În

englesulu isbindu-lu pe umeru cu ore-care familiaritate plină de bunetate, linișcescete, și spune-mi dacă n'ai nici ua neplăcere a deveni generulu meu?

— Vorbesci seriosu, milord?

— Cum! dacă vorbești seriosu?..

Nu cum va ai se-ți imaginezi că m'apuc de glume cându este vorba de fericirea copile mele?

— Vedă că în adeveru nu sciu cum se-mi esplică onôrea însemnată ce-mi faci.

— Tine, citește, și enigma-ți va pără mai ușor de devinat. Dăcindu aceste îi arită paragrafulu din testamentulu lady Hunster, care-lu desemna personale cu sociu alu miss Annei.

— El bine, înțelegi acum? îi dize lord Bottnell, după ce citi.

— Pră bine, mylord; daru de ce nu mi-ai spus de la începutu adevărulu?

— Sum tată, domnule, și am voit u me asigura dacă omulu cu care fiă-

